

Arrest

nr. 97 721 van 22 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 14 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Kuntadevi VDC (Village Development Committee) in Okhaldhunga district en bezit u de Nepalese nationaliteit. In 2058 (Nepalese kalender, stemt overeen met 2001-2002 volgens de Gregoriaanse kalender) verhuisden u en uw familie naar Kathmandu, na problemen met maoïsten in uw geboortestreek. U was ook sympathisant van de koningsgezinde Rastriya Prajatantra Party (RPP). Toen u vanuit Kathmandu naar Okhaldhunga district terugkeerde om uw paspoort aan te vragen, werd u een dag lang vastgehouden door maoïsten die u onder druk zetten om lid te worden van hun partij. Nadat u toezegde dat u bij de maoïsten zou gaan, lieten zij u vrij. Eenmaal u uw paspoort in uw bezit had, verliet u de streek. U ondervond geen verdere moeilijkheden. In oktober 2009 verliet u Nepal en reisde u naar het Verenigd Koninkrijk. De Britse

diplomatieke zending had u een studentenvisum uitgereikt. U studeerde Travel, Tourism en Hospitality Management aan het North London College of Business Studies. Na verloop van tijd werd de onderwijsinstelling echter gesloten nadat ze op de zwarte lijst van de Britse overheid was terechtgekomen. U had echter uw studies nog niet afgerond en dus nog geen diploma behaald. Het ontbrak u echter aan de financiële middelen om u aan een andere universiteit in te schrijven. U wenste niet naar Nepal terug te keren omdat u de droom van uw ouders, namelijk verder studeren en een kwalitatief hoogstaand diploma behalen, niet had kunnen waarmaken. Op aanraden van enkele Indiërs en Nepalezen in Londen kwam u eind augustus 2011, met de hulp van een smokkelaar, via Frankrijk naar België. U diende hier op 29 augustus 2011 een asielaanvraag in. U wenst niet naar Nepal terug te keren omdat u zich zal schamen in de samenleving omdat u de droom van uw ouders niet hebt kunnen volbrengen. Anderzijds vreest u ook de onstabiele politieke situatie in Nepal. U bent niet in het bezit van enig identiteitsdocument, of enig ander document ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. Er dient immers vastgesteld te worden dat u getracht heeft de Belgische asielinstanties intentioneel te misleiden.

Op een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om alle nodige feiten en relevante elementen zo accuraat mogelijk aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency blijkt dat u met uw Nepalees paspoort een studentenvisum heeft aangevraagd voor het Verenigd Koninkrijk. Een dergelijk visum werd u uitgereikt op 23 augustus 2009 met een geldigheidsduur tot 20 oktober 2010. Op 4 november 2010 vroeg u in Croydon (Verenigd Koninkrijk) een verlenging aan. Er werd u een nieuw visum uitgereikt, geldig tot 5 oktober 2011. Deze informatie bevat een kopie van uw paspoort waaruit blijkt dat uw echte voornaam H. P. W. {...} is (en niet R. W. {...} zoals u beweerde op de Dienst Vreemdelingenzaken bij de inschrijving van uw asielaanvraag). Ook gaf u bij het indienen van uw asielaanvraag een valse geboortedatum op. U verzweeg aanvankelijk uw ware identiteit en geboortedatum en het feit dat u wel degelijk beschikt(e) over een Nepalees paspoort. U legde uw paspoort overigens niet neer. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verzweeg u aanvankelijk ook uw verblijf in het Verenigd Koninkrijk. U verklaarde er dat u Nepal verliet op 1 augustus 2011 en via Delhi en Parijs naar België reisde (verklaring DVZ, vraag 35). Op het Commissariaat-generaal gaf u toe dat u uw verblijf in het Verenigd Koninkrijk initieel had verzwegen en ook dat u gelogen had over uw identiteit, uw geboortedatum en uw reisweg. U bekende dat u reeds in oktober 2009 uit Nepal vertrok en rechtstreeks naar het Verenigd Koninkrijk afreisde, waar u tot eind augustus 2011 verbleef (CGVS, blz. 2-3). Er kan dan ook, zoals hierboven reeds werd opgemerkt, worden vastgesteld dat u (initieel) getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden.

Verder dient er te worden vastgesteld dat u geen asielaanvraag hebt ingediend in het Verenigd Koninkrijk (CGVS, blz. 3), hoewel u hiertoe wel de kans had. Toen u werd gevraagd waarom u dit niet gedaan hebt, antwoordde u dat u niet wist dat het toegelaten was om er asiel aan te vragen aangezien u met een studentenvisum naar het Verenigd Koninkrijk was afgereisd (CGVS, blz. 3). Dit is echter geen afdoende reden. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst naar België bent gereisd en daar pas een asielaanvraag heeft ingediend terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

U verklaarde niet naar Nepal te willen terugkeren omdat u de droom van uw ouders, verder studeren en een goed diploma behalen, niet heeft kunnen waarmaken en omdat u geen specifieke toekomstplannen heeft (CGVS, blz. 5). Dergelijke persoonlijke en familiale problemen ressorteren echter niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming. Verder haalde u geen feiten of elementen aan op basis waarvan besloten kan worden dat u bij een terugkeer naar Nepal een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met betrekking tot uw vrees voor eventuele problemen gelieerd aan

uw politieke overtuiging, kan gewezen worden op de informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal, waaruit blijkt dat er momenteel geen individuele vervolging in Nepal op welk niveau dan ook bestaat van (ex-)royalisten. Een enkele confrontatie tussen RPP-activisten en UCPN-M-kaderleden niet te na gesproken, werden er bijvoorbeeld voor 2011 geen geweldincidenten met royalisten teruggevonden.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in kopie in bijlage toegevoegd aan uw administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Verder voert hij een schending aan van de artikelen 1 en 2 A van de Conventie van Genève.

Verzoeker verklaart niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing. Verzoeker stelt nooit de intentie gehad te hebben zijn visumaanvraag te verzwijgen. Hij kreeg bij de Dienst Vreemdelingenzaken de vraag of hij al eerdere asielaanvragen had ingediend waarop hij naar waarheid antwoordde. Tijdens dit interview werd hem duidelijk gemaakt zo kort en concreet mogelijk te antwoorden op de vragen, wat hij gedaan heeft. Verder begrijpt verzoeker niet waarom het feit dat hij met een studentervisum naar het Verenigd Koninkrijk gereisd is afbreuk doet aan zijn asielrelaas. Dit wijst erop dat zijn dossier slechts oppervlakkig werd bekeken en geen rekening werd gehouden met de redenen waarom hij zijn land is ontvlucht. Er werd hem een opleiding in Engeland beloofd doch eenmaal aangekomen bleek het om een frauduleuze opzet van mensensmokkelaars te gaan. Verzoeker voegt stukken om dit aan te tonen. Het feit dat deze feiten gewoonweg worden genegeerd is een schending van het redelijkheidsbeginsel. Door te twifelen aan de reisweg is de gegrondheid van zijn aanvraag niet onderzocht. Bovendien mag de werkwijze van de smokkelaar geen afbreuk doen aan zijn asielrelaas.

Verzoeker stelt nog in het VK verbleven te hebben op basis van een studentervisum, dat hem ter beschikking werd gesteld via een smokkelaar. Deze vertelde hem dat hij geen asiel kon aanvragen in het VK omwille van het studentervisum. Verzoeker is steeds van goede wil geweest en heeft zich gehouden aan de raad van de smokkelaar. Hij is dan naar België gekomen op aanraden van enkele vrienden. Het is niet redelijk te stellen dat hij zich maar moest informeren over de regelgeving betreffende vreemdelingen in het VK. Verzoeker heeft volgens de redelijke verwachtingen gehandeld, hij heeft zo snel mogelijk een asielaanvraag ingediend van zodra dit mogelijk was. Hij begrijpt dan ook niet hoe hij nu gestraft kan worden. Bovendien stelt verzoeker niet verplicht te zijn asiel aan te vragen in het VK. Het feit dat hij hiertoe België gekozen heeft, mag niet tegen hem gebruikt worden.

De mensensmokkelaar had hem voorts aangeraden een valse identiteit te gebruiken in België. Hij heeft dit inderdaad gedaan gezien zijn preciaire situatie en uit angst. Er werd hem duidelijk gemaakt dat hij moest stellen rechtstreeks vanuit Nepal naar België gevlucht te zijn, anders zou hij geen kans maken erkend te worden. Verzoeker is er zich bewust van dat hij hierdoor een grove fout heeft gemaakt en wil dit rechtzetten. Hij heeft zijn juiste gegevens doorgegeven aan het Commissariaat-generaal. Hij heeft nooit de intentie gehad de Belgische overheid te misleiden.

Volgens verzoeker houdt de bestreden beslissing geen of onvoldoende rekening met de grond van zijn aanvraag. Verzoeker is zijn land ontvlucht om te studeren, na verschillende aanvaringen met de Maoïsten. Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden omdat hiermee geen rekening wordt gehouden. Hoewel hij ook persoonlijke en familiale problemen heeft aangehaald is er tevens sprake van politieke problemen die ervoor zorgen dat hij niet terug kan naar Nepal. Uit de bestreden beslissing blijkt zelfs dat er nog sprake is van vervolging in hoofde van ex-royalisten. Het is niet omdat de commissaris-generaal deze confrontaties buiten beschouwing laat, dat ze niet bestaan.

Voorts stelt verzoeker dat de situatie in Nepal nog steeds gevaarlijk is zoals blijkt uit verschillende mediabronnen, en een terugkeer een schending inhoudt van artikel 3 EVRM. Het Commissariaat-generaal heeft dit niet onderzocht. Verzoeker heeft aldaar geen bescherming. Het Commissariaat-generaal dient rekening te houden met alle elementen in het dossier, ook met de veiligheidssituatie in Nepal. Verzoeker herhaalt nogmaals zijn asielmotieven en verwijst naar een rapport van 2012 van

Amnesty International waaruit blijkt dat hij niet op bescherming kan rekenen. Als bijlage worden nog een aantal artikels gevoegd waaruit blijkt dat niets kan gedaan worden zonder omkoping.

Tenslotte betoogt verzoeker dat nagelaten wordt te motiveren waarom hij geen subsidiaire bescherming krijgt.

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), volledig kent. Verzoekende partij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekende partij dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een kandidaat-vluchteling correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over diens leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, diens identiteit en nationaliteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (richtlijnconforme inter-

pretatie van artikel 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004).

Het betoog van verzoeker dat hij zijn visumaanvraag niet wou verbergen, kan hoegenaamd niet overtuigen. Immers blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde vanuit zijn land van herkomst via India en Parijs naar België te zijn gevlucht, daarbij geholpen door een smokkelaar. Verzoeker stelde nooit een echt paspoort te hebben gehad (administratief dossier, verklaring, stuk 11, vragen 21 en 34). Evenwel blijkt uit de gegevens waarover het Commissariaat-generaal beschikt (administratief dossier, Landeninformatie, stuk 14, Informatie UKBA) dat verzoeker met een visum naar het Verenigd Koninkrijk is gereisd. Verder blijkt dat verzoeker een valse identiteit opgaf bij zijn asielaanvraag in België. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volhouden zijn visumaanvraag en verblijf in het Verenigd Koninkrijk niet intentioneel verzwegen te hebben.

Waar verzoeker nog stelt dat hij zijn verhaal kort moest houden, wijst de Raad erop dat het feit dat het interview voor DVZ korter is dan dat voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, vanaf het eerste interview waarheidsgetrouwe verklaringen dient af te leggen. De duur van het interview is hierbij irrelevant.

Het betoog van verzoeker dat hij in het Verenigd Koninkrijk slachtoffer is geworden van mensen-smokkelaars kan hoegenaamd geen afbreuk doen aan de vaststelling dat hij de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft trachten te misleiden. Dit gegeven is wel degelijk relevant bij de beoordeling van een asielaanvraag. Immers, het feit dat verzoeker naar het Verenigd Koninkrijk is gereisd met een visum en daar gedurende een bepaalde periode verbleven heeft, zonder asiel aan te vragen, samen met het feit dat hij bij de Belgische asielinstanties liegt over zijn verblijf aldaar en zijn identiteit, doet terecht ernstig afbreuk aan de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging in zijn land van herkomst. Van een persoon die daadwerkelijk vreest voor zijn leven, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij, van zodra hij de kans hiertoe krijgt, internationale bescherming inroept. Het argument van verzoeker waarom hij geen asiel heeft aangevraagd in het Verenigd Koninkrijk, met name omdat hij in het bezit was van een studentenvisum en zijn smokkelaar gezegd had dat hij aldaar geen asiel kon aanvragen, kan om die reden evenmin overtuigen. Indien verzoeker een daadwerkelijke vrees heeft, dan is het geenszins aannemelijk dat hij niet op zijn minst poogt de bescherming in te roepen van de autoriteiten in het land waar hij verblijft, zijnde het Verenigd Koninkrijk, doch zich slechts schikt naar de raad van een mensensmokkelaar.

De stelling van verzoeker dat hij zelf mag kiezen in welk land hij asiel aanvraagt en hij niet verplicht is om in het Verenigd Koninkrijk asiel aan te vragen, draagt juist bij tot de vaststelling dat hij geen werkelijke vrees koestert. Een werkelijke vrees voor vervolging houdt immers in dat men zich zo snel mogelijk in veiligheid wenst te brengen en dus ook onmiddellijk de bescherming van de autoriteiten inroept van zodra dit mogelijk is. De vaststelling dat verzoeker zelf wil 'kiezen' waar hij asiel aanvraagt, strookt hoegenaamd niet met een ernstige vrees voor vervolging.

Verzoeker verwijst nogmaals naar de raad van de mensensmokkelaar om te verantwoorden waarom hij gelogen heeft over zijn identiteit, doch zoals hiervoor reeds gesteld, kan dit niet overtuigen. Van verzoeker mag verwacht worden dat hij vanaf het begin correcte verklaringen aflegt indien hij werkelijk vreest voor vervolging en internationale bescherming wenst.

Deze vaststellingen doen al ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, heeft de commissaris-generaal ook de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten in zijn beoordeling betrokken. Immers wordt gemotiveerd: *“U verklaarde niet naar Nepal te willen terugkeren omdat u de droom van uw ouders, verder studeren en een goed diploma behalen, niet heeft kunnen waarmaken en omdat u geen specifieke toekomstplannen heeft (CGVS, blz. 5). Dergelijke persoonlijke en familiale problemen ressorteren echter niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming. Verder haalde u geen feiten of elementen aan op basis waarvan besloten kan worden dat u bij een terugkeer naar Nepal een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met betrekking tot uw vrees voor eventuele problemen gelieerd aan uw politieke overtuiging, kan gewezen worden op de informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal, waaruit blijkt dat er momenteel geen individuele vervolging in Nepal op welk niveau dan ook bestaat van (ex-)royalisten. Een enkele confrontatie tussen RPP-activisten en UCPN-M-kaderleden niet te na gesproken, werden er bijvoorbeeld voor 2011 geen geweldincidenten met royalisten teruggevonden. De*

informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in kopie in bijlage toegevoegd aan uw administratief dossier.”

Verzoeker meent dat er wel degelijk nog sprake is van vervolging in hoofde van ex-royalisten en leidt dit af uit volgende zinsnede in de motivering: *“Een enkele confrontatie tussen RPP-activisten en UCPN-M-kaderleden niet te na gesproken,”*. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker deze zinsnede uit zijn context rukt. Immers blijkt uit de objectieve informatie waarop de commissaris-generaal zich steunt dat er geen vervolging is op welk niveau dan ook van (ex-)royalisten en dat in Nepal een klimaat gegroeid is waarbij politieke tegenstanders gewoon met elkaar rond de tafel zitten zonder dat er gewapende of levensbedreigende conflicten aan te pas komen. Er heeft zich op 26 april 2011 nog een confrontatie voorgedaan tussen RPP-activisten en UCPN-M kaderleden doch deze confrontaties, die bijvoorbeeld ontstaan naar aanleiding van een demonstratie, bijeenkomst, speech, ... kunnen zich voordoen tussen gelijk welke partij (administratief dossier, landeninformatie, stuk 14, antwoorddocument Cedoca, NEP2012-002w RPPN van 11 maart 2012). Deze eenmalige confrontatie kan dan ook bezwaarlijk bestempeld worden als vervolging van (ex-)royalisten.

2.5. Wat verzoekers verwijzingen naar de *“huidige situatie te Nepal”* betreft, benadrukt de Raad dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het voorgehouden land van herkomst om aan te tonen dat de verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Waar hij dus wijst op de corruptie en het gebrek aan bescherming van de autoriteiten in zijn land van herkomst dat zou blijken uit de bij zijn verzoekschrift gevoegde rapporten, kan dit niet dienstig worden aangebracht: verzoeker heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft. Het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken waarnaar verzoeker verwijst, is voorts irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS 26 oktober 2007, nr. 176.206).

2.6. Voorts, wat de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) betreft, en daargelaten het gegeven dat artikel 3 van het EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552), stelt de Raad vast dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Ter zake kan dus worden verwezen naar wat volgt.

2.7. Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien betekent het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoeker haalt geen andere elementen aan dan deze die reeds werden beoordeeld in het kader van zijn asielaanvraag en onwaarachtig werden bevonden, zodat hij ook nu niet aantoont dat hij een reëel risico zouden lijden in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Hij brengt evenmin elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg slaagt de verzoeker er niet in een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

2.8. Wat betreft de door verzoekende partij aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in

kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoekende partij toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan.

2.9. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoekende partij en dat zij tijdens het gehoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 28 november 2006, nr. 165.215; RvS 21 maart 2007, nr. 169.222). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.10. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van de verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER